

Giới thiệu Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A

Tạm gác những siêu phẩm truyện teen hay kinh điển để đến với tác phẩm Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A của Nhóc Yui nhé.

-Khi tôi yêu anh, anh có yêu tôi không?-Có-Vậy khi tôi hận anh, anh vẫn yêu tôi chứ-Có-Được vậy tôi sẽ hận anh suốt cuộc đời này.Tôi Sẽ Mãi Hận Anh!

Người Tôi Yêu A xoay quanh truyện hay về tình yêu của hai con người. 1 thiên thần xinh đẹp nhưng lạnh lùng và 1 ác quỷ đẹp trai nhưng luôn buồn bã và lạnh lùng.Hai người từ nhỏ quen nhau và hứa lớn lên sẽ yêu nhưng khi lớn họ chẳng thể nhận ra. Và sau này, chuyện tình của họ sẽ đi đến đâu.

Mời các độc giả theo dõi

GTIN V1. Hàn Lệ Băng: nhân vật nó, 18 tuổi, là một tiểu thư của tập đoàn Hàn Thị hùng hậu số 1 thế giới. Xinh đẹp nhưng không kiêu kì. Thân hình chuẩn. Tính cách điềm tĩnh, trầm lặng, lạnh lùng, là cô nàng cá tính nhưng khi diện lên thì.... Cũng là Nữ hoàng của thế giới ngầm, Bà hoàng về kinh tế, bang chủ Black Angel, Chủ tịch tập đoàn Angel, người mẫu, nhà thiết kế nổi tiếng Elena, Ca sĩ Andrea,.... Và khi nói về nó thì sẽ là cả khối bí mật bạn chẳng bao giờ giải hết.

2. Thẩm Anh Tuyết: nhân vật cô 18 tuổi, bạn thân của nó, là đại tiểu thư tập đoàn Thẩm Thị thứ 2 thế giới. Tính cách vui vẻ hòa đồng sở hữu khuôn mặt baby dễ thương.Bang phó Black Angel.

3. Hoàng Ngọc Anh: nhân vật nhỏ 18 tuổi, bạn thân 2 người trên, là con gái cưng của tập đoàn Hoàng Thị thứ 3 thế giới, Nhí nhảnh, lanh lợi hoạt bát với gương mặt trong sáng. Bang phó Black Angel.

4. Vũ Nhật Phong: nhân vật hấn, 18 tuổi là thiếu gia của Gia tộc Vũ gia nổi tiếng về kinh doanh các lĩnh vực thứ nhất thế giới. Body 6 múi, khuôn mặt hotboy. Lạnh lùng, nhẫn tâm, vô cảm. Bang chủ Devil

5. Thẩm Anh Quân: nhân vật anh, 18 tuổi là thiếu gia của Gia tộc Thẩm gia nổi tiếng về kinh doanh các lĩnh vực thứ hai thế giới. Cũng là anh của cô. Body 6 múi, khuôn mặt hotboy. Lạnh lùng, cũng dễ gần. Bang phó Devil

6. Trần Đình Thiên: nhân vật cậu 18 tuổi là thiếu gia của Trần gia- 1 gia tộc đứng thứ 3 thế giới. Tính cách vui vẻ, hay cười, có tấm lòng nhân hậu. Thân hình chuẩn. Bang phó Devil

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

-Không buông tôi ra....Hức....Hức. Buông tôi ra- một cô gái vừa nói vừa giãy giụa thật mạnh. Cô đau đớn, bọn họ đang làm nhục cô. Quần áo cô bị xé rách và rơi vương vãi trên mặt đất. Và trước mắt cô là bốn nam tên đàn ông. Họ chẳng những tội nghiệp cô mà còn tỏ ra thích thú mà hành hạ cô mặc cho cô có đau đớn có van xin rất nhiều.-Haha...haha....haha...- Từng tràng cười man rợ của bọn đàn ông vang lên càng làm cho cô sợ hãi hơn. Đến lúc chịu không nổi nữa cô đành buông xuôi tất cả mà khóc trong thâm lặng.

Nhưng tất cả chỉ là một giấc mơ, một quá khứ đã ám ảnh lấy cô gái. Và cô gái đó là nó- Hàn Lệ Băng

-KHÔNG- nó sợ hãi hét toáng lên và tỉnh dậy. Từng giọt nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt của nó. Nó ngồi thu lại một góc và ngồi bó gối lại. Giấc mơ vừa rồi đã ám ảnh nó suốt 3 năm nay. Chẳng đêm nào mà nó có thể ngủ một giấc trọn vẹn. Cứ nghĩ đến sự việc năm đó, nó lại cảm thấy đau đớn tột cùng. Nó chẳng thể làm gì ngoài việc khóc. Nó đã chẳng còn trong trắng nữa.

Nhớ lại 3 năm trước, mọi việc cũng đều bắt nguồn từ khoảng thời gian này.

*3 năm trước

We don't talk anymore

We don't talk anymore

We don't talk anymore

Like we used to do

.....

(We don't talk anymore)

Bản nhạc tiếng Anh vang lên làm người con gái- nó đang nằm trên giường khó chịu mở đôi mắt ra và vơ lấy chiếc Iphone. Nó bắt máy

-Alo.

-Hân Nhi (tên trước đây của nó) hả con- mẹ nó hỏi

-Dạ vâng

-Ồ, vậy đến chiều ý, con sẽ bay về Việt Nam đó nhe!

-Dạ con sẽ về

-Uk được rồi

-Dạ tạm biệt mẹ

Nó cúp máy mà đâu biết mình đang để lại một dấu chấm hỏi to đùng cho mẹ nó . Haizzz. Và cứ thế 30 giây trôi đi, nó đã tiêu hóa xong câu nói của mẹ nó.

-HẢ, VỀ VIỆT NAM?..... TRỜI ƠI CHẾT MÌNH RỒI

Nó hét toáng lên rồi lấy đế iu và gọi lại cho mẹ mình nhưng...đời đâu như mơ, mẹ nó không nghe máy. Nó rầu rĩ và cầm điện thoại lên gọi cho cô.

-Alo

-Alo, Tuyết Nhi hả, chiều nay máy ra sân bay đón tao nhá. Gọi con quý sử kia nữa.

-Mà....TÚT...TÚT....TÚT- cô chưa kịp nói gì liền nghe một vài âm thanh quen thuộc. Đò con bạn chết tiệt

*Chiều tại sân bay Nội Bài

Sau hàng giờ ngồi trên máy bay, nó cau có và bước xuống. Nó cũng trở thành tâm điểm cho mọi người bàn tán. Nhưng nó mặc kệ, quen quá rồi mà. Chẳng nghĩ ngợi gì, nó liền đi thẳng tới chỗ hai con bạn yêu dấu của mình

-Đi về

-Ơ...Ơ...- nhỏ áp a áp ứng như muốn nói gì đó nhưng bị nó dọa thì câm luôn

-ĐI VỀ

Sau lời nói đầy tức giận của nó, cả ba người con gái xinh đẹp lên xe và phóng về biệt thự Angel. Trên đường về biệt thự, xe lao đi với tốc độ kinh khủng làm mọi người tránh sang hai bên đường. Họ chưa muốn gặp Diêm vương đâu ah nha.

"KETTTT"

Chiếc xe dừng trước ngôi biệt thự mang tên Angel. Một ngôi biệt thự màu đen với khuôn viên rộng rãi và diện tích lên đến 1000km vuông (chém đại). Nó bước xuống xe rồi tạm biệt cô và nhỏ.

Nó mở cánh cửa được chạm khắc tinh xảo ra và bước vào trong. Ngôi nhà vẫn như ngày nào, chỉ là thiếu đi những tiếng cười tràn ngập hạnh phúc mà thôi. Lúc nó còn nhỏ, ba nó đã theo người phụ nữ khác mà bỏ rơi mẹ con nó. Mẹ nó đánh phải ốm nó theo và về ngoại ở. Nó chẳng nghĩ ngợi gì liền đi vào trong. Người làm trong nhà dừng lại vì hân khí của nó tỏa ra quá đáng sợ. Nó mệt mỏi và bước lên lầu.

CÁCH

Cửa phòng nó mở ra, nó bước vào rồi đóng cửa lại. Thả mình tự do xuống chiếc giường King size, nó nhắm nghiền đôi mắt lại rồi nghĩ ngợi gì đó. Một lúc sau, nó cầm lấy Iphone và gọi cho cô với nhỏ.

-Alo

-Alo, ngày mai đi học

-Nhưng...

-Không nhưng nhĩ gì hết, tôi cho các người 1 tuần để nhập học.

-Uk, được rồi.

Nó cúp máy và nhắm mắt lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Xin chào cả nhà ạ. Mãi là nhok Yui nè. Thật vui vì lại ra thêm một bộ truyện nữa. Mong rằng mọi người sẽ nhận xét cho Yui ạ. Tạm biệt *vẫy tay

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

*Sáng hôm sau tại ngôi biệt thự AngelNắng sớm mai thức dậy từ từ vươn mình mà chiếu những giọt nắng ấm xuống ngôi biệt thự u ám Angel- Ngôi biệt thự màu đen. Từng giọt nắng cứ thế mà tiếp tục chiếu vào căn phòng ngủ của nó. Cả căn phòng là một màu đen tối thế nhưng ngay phía cửa sổ là chiếc rèm trắng đang tung bay phất phơ ngăn cản những ánh nắng kia nhưng vẫn để lọt vài tia sáng chiếu vào căn phòng. Nhưng giữa căn phòng, chiếc giường một bóng người cũng không có, ngay cả hơi ấm cũng chẳng còn. Thật ra nó đã dậy từ rất sớm. Chính giấc mơ về lời hứa của cậu bé năm nào đã làm nó tỉnh giấc. Chẳng thể ngủ nữa, nó liền bật dậy, thay quần áo và phóng xe tới trường. (nó dậy 5h, trường 6 rưỡi vào học)

*Tại ngôi trường Spring Angel

"KETTTTTT"

Tiếng phanh xe gấp vang lên làm phía sau khói tỏa mù mịt. Nó bước xuống moto và bỏ mũ ra. Mái tóc màu vàng kim của nó cũng theo đà đó mà bay theo trong gió. Những học sinh trong trường đều ngẩn ngơ nhìn nó. Trông nó thật quyền rũ và dễ thương.

Ngày đầu tiên đi học, nó diện ngay cho mình chiếc áo pull màu đen, phía trước in dòng chữ "Die" cùng chiếc quần bó da trơn màu trắng. Cùng đôi giày cao cổ màu đen cao 10 phân. Bên ngoài nó mặc chiếc áo khoác da màu trắng. Trước ngực cài cái băng tên. Nó bước vào trường với vẻ kiêu ngạo và sự lạnh lùng vốn có của mình. Nó đi lên thẳng phòng hiệu trưởng.

*Tại phòng học lớp 12A1

-Em là Hàn Lệ Băng, đứng chứ- cô chủ nhiệm của lớp đi ra và hỏi nó

-Đứng- Nó trả lời với âm vực rất lạnh khiến cô chủ nhiệm rất sợ. Cô liền vội vàng vào lớp và giới thiệu nó. Nó bước vào, lạnh lùng, cao ngạo, tự tin. Mọi tổ chức đều tập trung tại người của nó- một con người quyền lực.

-Hàn Lệ Băng, Angela Hàn

Nó giới thiệu xong thì bên dưới liền rộ lên vài lời bàn tán về nó, khen có, chê có.

-Ồ....ờ....vậy Băng em ngồi Phong nha

Cô chủ nhiệm nói xong, nó liền đi xuống và ngồi vào bàn của mình. Nó nhìn sang bên cạnh mình. Nở một nụ cười nguy hiểm, nó càng tỏ ra lạnh lùng hơn. Ra là cậu ấm tập đoàn Phong Vũ.

Hai tiết học nhanh chóng trôi đi. Nó ra khỏi chỗ ngồi và bước xuống căn-tin. Nhìn thấy một chỗ ngồi hợp lý, nó liền sai bước tới đó và ngồi xuống. Bỗng từ đâu một đám tắc kè hoa đi tới.

-Ê con kia, mày là ai hử- À đứng đầu lên tới

-Đứng

-Hử vậy phải chào đón chứ nhĩ.- Nói xong à liền hất ly nước của à lên người nó. Nó chưa kịp phản ứng liền hứng trọn ly nước. Cả căn-tin cười ầm lên.

"BÙM"

một tiếng nổ nhỏ vang lên và ngay sau nó là tiếng hét chói tai của à đứng đầu. Lúc cả bar cười, nó đã rút cây súng giấu thanh gấu trong người và bắn vào chân của à. Viên đạn đó sẽ khiến à tàn phế suốt cuộc

đòi còn lại. Còn những người khác thì kinh hãi vô cùng,. Nó bỏ đi trong sự đau đớn của á kìa. Nó còn rành rõi mà đứng lại nói một câu

-Tôi- Hàn Lệ Băng, chỉ cần các người chọc tức tôi thì tôi không chắc chỉ là cái mạng nhỏ của mấy người không đâu, Hãy suy nghĩ trước khi làm, nếu không hậu quả các người đem lại là từ Chết.

Nó nói xong liền bỏ đi mất dạng làm mọi người sợ hãi không thôi. Nó....Nó là Hàn Lệ Băng, vị tiểu thư độc ác lạnh lùng của tập đoàn đứng đầu thế giới.

Nhận xét nha mọi người.

*Trường học Spring Angel là ngôi trường được xây dựng kiểu Pháp, sang trọng và rộng lớn. Khuôn viên rộng rãi. Diện tích gần 5000km vuông (chém đại đó)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu Á* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau giây phút kinh hoàng ở căn-tin, nó lộ ra con người thật vốn có của mình.Nó bước từng bước đi lên lớp học của mình. Bước trên hành lang lớp học lọt vào tầm mắt nó là hình dáng của hấn. Nếu nói là vì sao nó biết hấn là cậu chủ tập đoàn Phong Vũ thì là vì nó đã cho điều tra về cái trường này và thấy ngay tên của hấn. Nhưng nó chưa bao giờ thấy được khuôn mặt của hấn. Còn bây giờ, khi nhìn vào khuôn mặt kia, nó cảm thấy có chút gì đó gọi là quen thuộc len lỏi trong tim nó. Nhưng, cảm giác ấy cũng nhanh chóng biến mất khi hai người lướt qua nhau. "THỊCH"

Trái tim băng giá của hấn và nó bỗng đập mạnh một cái. Cảm giác này là gì cơ chứ. Hai người vẫn tiếp tục mặc kệ. Hai người hai con đường trái ngược nhau. Hấn xuống căn tin để mua chút đồ ăn thì lại nghe câu chuyện vừa rồi nên cũng cảm thấy thú vị vô cùng.

*Tại lớp học

Cô Hoa- dạy Toán lớp nó bước vào. Cả lớp đồng loạt đứng lên kể cả hấn cũng vậy nhưng nó lại chẳng quan tâm mà ngồi lì ở đó cầm iPad mà điều khiển công việc ở công ty. Cô Hoa thấy vậy liền tức giận mà cầm cây roi xuống chỗ của nó.

"CHAT"

Cây roi quất vào cánh tay của nó làm nơi đó đỏ tấy lên. Cả lớp sợ hãi không thôi chẳng lẽ bà cô này chưa nghe nói nó là ai sao?

Còn nó, sau khi cây roi quất vào tay nó, nó vô cùng tức giận. Từ nhỏ đến lớn chỉ có một người đến lớn chỉ có một người đánh nó, là mẹ nó. Thế mà bây giờ.....

Nó giận quá liền tặng cho bà cô một ánh mắt sắc lạnh làm bà cô run rẩy. Nó đứng lên và đưa tay tát bà cô một cái rất mạnh.

-Hừ, bà đánh tôi thì tôi sẽ khiến bà sống không bằng chết.

Nói rồi nó rút điện thoại ra và gọi điện cho ai đó, vài phút sau hiệu trưởng thông báo bà cô bị đuổi việc. Nó thì sau khi gọi xong thì buồn bực mà về trước.

Hấn thì sau khi chứng kiến toàn bộ vụ việc thì càng thấy thú vị hơn và nhếch lên về một nụ cười lên khiến học sinh nữ chết ngất. Hấn liền lập tức cho người điều tra về nó.

*Tại bãi biển

Nó phóng xe tới bãi biển và đi dạo trên bờ cát. Từng đợt sóng và những cơn gió cứ mạnh mẽ đánh vào người nó. Nó cứ bước đi trong vô thức. Bất chợt một giọt nước mắt lăn xuống trên gò má nó. Nó cũng không hiểu vì sao nó khóc nữa. Hình ảnh của cậu bé năm xưa lại hiện lên trong tâm trí nó.

Nhớ lại ngày này 15 năm trước, nó lúc đó 3 tuổi. Gia đình nó lúc đó vẫn còn rất hạnh phúc bên nhau. Nhưng mà ai ngờ được rằng, vài ngày sau ba nó liền dẫn về một bà cô và nói đó là vợ hai của ông. Mẹ nó vì không chịu được mà đã nhốt mình trong phòng mấy tháng liền. Nó lúc đó còn quá nhỏ nhưng nó hiểu được đã xảy ra chuyện gì với gia đình nó. Nó hận ông ta, hận người đàn ông đã phá vỡ hạnh phúc gia đình. Nó thề sẽ khiến ông phải hối hận suốt cuộc đời này. Nó đã cố gắng động viên mẹ nó rất nhiều. Và mẹ nó cũng đã buông xuôi tất cả mà trở về với danh phận của mình- Công chúa Lavendar. Cũng từ đó cuộc đời của nó thay đổi.

Hằng ngày nó phải ở trong cung và học các quy tắc của một công chúa sẽ trị vì đất nước trong tương lai. Rồi một ngày, nó gặp một cậu bé. Cậu bé đó chính là hấn. Ngày ấy hấn theo bố vào cung điện để thăm nữ hoàng. Bố hấn ngoài là người đứng đầu Vũ gia còn là công tước Rick của nước Anh.

ó và hấn gặp nhau, ban đầu xa lạ, nhưng sau đó hai người đã rất thân với nhau. Mấy tuần liền hấn ở trong đó và chơi với nó. Và vào ngày hấn cùng bố hấn trở về nước, hấn đã hứa với nó sẽ quay trở về và tìm nó rồi cưới nó. Và từ đó, hấn và nó hai nơi hai đất nước. Nhưng không may sau đó nó đã bị tai nạn giao thông, nó mất trí nhớ và chỉ nhớ một mình về hấn. Nhưng hình ảnh của hấn trong tim nó không rõ lắm

Và vừa rồi nó đã cảm thấy rằng tìm mình đập rất mạnh. Và có cảm giác như gặp hấn ở đâu đó còn hơn thế là rất quen nó. Nhưng..... nó chẳng thể nhớ nổi. Phải chăng hấn chính là cậu bé mà nó tìm bấy lâu nay.

Nhận xét nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu Á* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

*Sáng hôm sau tại ngôi biệt thự AngelNắng mai thức dậy phủ một màu vàng lên ngôi biệt thự cô đơn kia. Nó lại gặp giấc mộng đó. Nhưng hôm nay giấc mộng thật mơ hồ, huyền ảo tựa như muốn biến mất vậy. Thay quần áo, nó phóng xe đi ăn sáng. Nó rất là không muốn ở lại ngôi biệt thự đó một chút nào cả.

Dừng xe trước quán ăn, nó bước vào và gọi một tô phở. Chọn cho mình một bàn góc khuất nó ngồi xuống. Vừa hay lại bắt gặp hấn ngồi bên cạnh. Hai người nhìn nhau đắm đuối. Nó liền quay mặt đi rồi lúi điện thoại ra làm cái gì đó. Một lúc sau, một tô phở đưa tới, mùi thơm của phở hấp dẫn nó làm nó thèm thuồng. Nhưng dù thế nào thì nó cũng chỉ có thể ăn với đi một nửa mà thôi. Nó trả tiền rồi ra khỏi quán ăn. Vẫn trùng hợp là hấn cũng vậy. Thế là hai con người đó leo lên xe rồi tới trường học. Trên đường đi hai người vẫn im lặng chẳng ai nói với ai câu nào.

*Tại ngôi trường Spring Angel danh tiếng

Hai chiếc moto chưa xuất hiện trên thị trường dừng lại trước trước cổng. Mọi hoạt động dừng lại, tâm điểm bây giờ chính là nó và hần. Lúc này đây, mọi người bắt đầu rì rầm bàn tán

-Ê này, con đó đi chung đường hoàng tử kia

-Uk

-Trời ơi hoàng tử đẹp quá hà

-Uk đúng vậy đúng vậy

-.....

Nói chung là lời của bọn con gái thì vâng vâng và mây mây rồi. Đùng nói bọn con gái, kể cả bọn con trai cũng vậy á

-Mày ơi, nữ thần đẹp quá à

-Băng ơi làm người yêu anh nha

-Anh yêu em Lệ Băng

-.....

Nhưng mấy lời nói đó thì đã làm sao. Nó và hần vẫn mặc kệ rồi bước đi như vậy. Hai người một cảm xúc giống nhau, lạnh lùng, kiêu ngạo, tự tin,....tất cả tất cả đều là khí chất vương giả bẩm sinh của hai người mà thôi. Hai người cứ thế mà bước lên lớp. Ngồi vào chỗ của mình, mỗi người làm một việc. Nó thì vẫn thế, lười lười ra làm việc. Trên màn hình xuất hiện một dãy các con số và những loại chữ khác làm hần lâu lâu nhìn vào là đầu óc lại quay như chóng chóng. Cuối cùng là không thắng nổi sự tò mò mà lên tiếng hỏi nó.

-Cô đang làm gì vậy? - Hần mở miệng nói. Giọng nói vô cùng lạnh lùng nhưng có chút gì đó rất dễ nghe. Bọn con gái thấy vậy thì vui sướng không thôi

-.....- Lại nói với nó, nó chẳng trả lời làm hần tức giận không thôi. Cứ tưởng nó không thích nói chuyện với mình

-Cô có ng.....

-Tôi đang làm việc

-Việc ư? Nhưng sao tôi thấy nó nhiều chữ và số quá vậy

-Lập trình công ty

-À, tôi biết rồi.

"RENG"

Chuông vào lớp vang lên. Cô chủ nhiệm bước vào

-Các em hôm nay chúng ta có bạn mới, các em vào đi

Bốn người bước vào

-Chào, Thẩm Anh Tuyết

-Hoàng Ngọc Anh

-Thẩm Anh Quân- Sau khi nghe cô giới thiệu, anh liền bất ngờ vì không biết rằng bé cưng của mình lại học ở đây. Vậy không phải rằng bé Nhi cũng đã quay trở về rồi sao. Vui quá

-Trần Đình Thiện

Vâng bốn người trên chính là bạn của nó và hần. Vậy là họ đã nhập hội rồi với hai người đó rồi.

-Vậy bốn em chia nhau ngồi hai bàn sau Phong và Băng nha.

ĐỐI LỜI TÁC GIẢ

-Xin chào mọi người, lâu rồi, Yui mới đăng chương mới cho truyện này nhưng Yui rất mong mọi người thông cảm cho Yui. Vì hiện tại, Yui vẫn đang đi học. Và hơn hết là Yui đang có hai bộ truyện nữa cần hoàn thành sớm. Vì vậy khi đọc truyện này, mọi người có thể thấy chán vì phải đợi chờ. Nhưng Yui vẫn mong rằng, mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ truyện của Yui. Còn một điều nữa là Yui rất muốn mọi người nhận xét truyện cho Yui ạ. Cảm ơn mọi người*cúi đầu

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"RENG"Giờ ra chơi vang lên. Sáu con người xinh đẹp dừng mọi hoạt động và xuống căn-tin. Sáu người chọn ngay cho mình một chiếc bàn góc khuất.. Bốn người người vào và hai người chạy đi mua thức ăn. Tất nhiên hai người đó là anh và cậu. Tội nghiệp cho số phận hẩm hiu bị bắt phải đi mua thức ăn cho bốn con heo kia. Một lúc sau, hai người quay trở lại với hai tay thức ăn đầy ắp. "Ném" đồng đồ ăn xuống bàn hai người ngồi vào ghế và thờ phào nhẹ nhõm. Bỗng anh lên tiếng.

-Băng Băng, em về nước khi nào?

-Hôm trước

-Ahhhhh. Vậy còn hai đứa sao học ở đây

-Vì người nào đó thôi.- Cô vừa nói vừa liếc nó. Lúc nói xong thì liền im bật vì gặp phải ánh mắt sắc bén của nó.

-Anh Quân (tên riêng nhà), cô chủ đạo này sao rồi?(dài dễ sợ)

-Vẫn khỏe vẫn khỏe

Anh nói xong thì không khí im lặng bao trùm cả bàn ăn. Chẳng ai nói gì cả. Một lúc lâu khoảng mấy phút sau thôi, một con tắc kè hoa đi tới. À chính là hotgirl của trường, đẹp nhờ son phấn và dao kéo. Sau người chẳng để ý đến khi à ta lên tiếng. Vừa rồi à rất tức vì chẳng ai quan tâm đến sự hiện diện của à cả.

-Anh Phong, em ngồi đây được chứ

-.....

-Anh Ph..

-Cút

-Anh Phong, anh nói gì vậy?

-Tôi nói cô CÚT

-Anh...Anh...em là vợ tương lai của anh đấy.

-Vợ tương lai? Xin lỗi tôi không yêu cô. Người tôi yêu là cô ấy- Vừa nói dứt lời hấn liền ôm lấy nó.

-Anh...- À ta chẳng biết nói gì nữa nên tức giận mà bỏ đi.

Sau khi à ta đi thì "CHAT", một cái tát lãnh khốc vang lên. Nó tát hấn. Mọi người kinh hãi không thôi, lần đầu tiên có người tát hấn. Vừa nãy hấn ôm nó, mặt nó đã đen hơn đất nòi. Tức giận không thôi, nó dọi à ta đi liền xô hấn ra mà tát. Nó tức giận quá lớn

-Anh là ai mà ôm tôi hà

-Tôi..

Hấn chưa nói xong liền bỏ đi bỏ lại hấn cũng tức giận vô cùng. Lần đầu tiên có người tát hấn từ khi hấn sinh ra. Hàn Lệ Băng, cô cứ dọi đấy, rồi tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết. Cũng như nó hấn tức giận rồi bỏ đi để lại bốn khuôn mặt ngơ ngác như cái bát. Bốn người chẳng hiểu mô tê gì cả. Rồi bốn người lên lớp. Suốt những tiết học còn lại, hấn và nó không lên lớp.

Ở phía nó thì sau khi bỏ đi, nó đã bước đi trong vô định. Nó không hiểu sao trái tim nó đang thắt lại làm nó vô cùng đau đớn. Bỗng chân nó dừng lại. Nó thấy một vườn hoa bí mật đẹp vô cùng đẹp nha. Nó hết đau luôn rồi, nó bước vào trong và giặt mình trước vẻ đẹp của vườn hoa này. Nó cứ thế dạo quanh khu vườn. Dần thấm mệt, nó chọn cho mình một gốc cây để chịu và ngồi xuống. Một lúc lâu, nó dần chìm vào giấc ngủ sâu. Một giấc mộng đẹp vô cùng. Nhưng nó đâu ngờ có một người đã theo dõi nó với ánh mắt ôn nhu nhưng len lõi đâu đó vẫn là sự tức giận

ĐÔI LỜI TÁC GIẢ

Mọi người ơi, mọi người có thất truyền mình hay không. Nếu có ý kiến mong mọi người cho mình nhận xét nha!!!!

Hấn chưa nói xong liền bỏ đi bỏ lại hấn cũng tức giận vô cùng. Lần đầu tiên có người tát hấn từ khi hấn sinh ra. Hàn Lệ Băng, cô cứ dọi đấy, rồi tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết. Cũng như nó hấn tức giận rồi bỏ đi để lại bốn khuôn mặt ngơ ngác như cái bát. Bốn người chẳng hiểu mô tê gì cả. Rồi bốn người lên lớp. Suốt những tiết học còn lại, hấn và nó không lên lớp.

Ở phía nó thì sau khi bỏ đi, nó đã bước đi trong vô định. Nó không hiểu sao trái tim nó đang thắt lại làm nó vô cùng đau đớn. Bỗng chân nó dừng lại. Nó thấy một vườn hoa bí mật đẹp vô cùng đẹp nha. Nó hết đau luôn rồi, nó bước vào trong và giặt mình trước vẻ đẹp của vườn hoa này. Nó cứ thế dạo quanh khu vườn. Dần thấm mệt, nó chọn cho mình một gốc cây để chịu và ngồi xuống. Một lúc lâu, nó dần chìm vào giấc ngủ sâu. Một giấc mộng đẹp vô cùng. Nhưng nó đâu ngờ có một người đã theo dõi nó với ánh mắt ôn nhu nhưng len lõi đâu đó vẫn là sự tức giận

Lúc lâu, hấn bỏ đi để lại nơi đó một mình nó. Nó lại cô đơn nữa rồi. Đôi đồng tử chưa kịp mở ra liền bị chụp thuốc mê. Một lần nữa, nó lại chìm vào cơn mê man không phải do mình tạo ra. Cả cơ thể nó xụi lơ rồi mất đi ý thức hoàn toàn. Tất cả những gì nó thấy là hai người đàn ông đang vác nó lên chiếc xe nào đó. Chiếc xe cứ chạy mãi đến khi ra khỏi thành phố tập nập và sầm uất. Tách biệt với thành phố, chiếc xe vẫn cứ chạy nữa rồi dừng lại ở trước một ngôi nhà bỏ hoang. Nhìn cả ngôi nhà thật tối tăm và cũ kĩ. Ở nơi vẫn chưa có dấu hiệu gì là tỉnh lại cả. Hai người đàn ông vừa rồi bước xuống chiếc xe rồi vác nó vào căn nhà bỏ hoang kia. Cả hai đặt nó trên chiếc ghế ở giữa căn phòng rồi trói nó lại. Lâu thật lâu, hai người đàn ông kia vẫn đứng canh trước cửa thì một người phụ nữ bước tới. Hai gã cúi đầu cung kính rồi mở cánh cửa cũ nát ra. Theo sau cô à là bốn năm người đàn ông nữa.

"ÀO"

Một xô nước lạnh dội thẳng lên người nó. Hàng mi cong vút khẽ khàng lay động. Đôi mắt sắc xảo cũng đã mờ ra. Nó nhìn thấy trước mặt mình một cô gái xinh đẹp nhưng là nhò phẫu thuật a~. Như nhớ ra điều gì đó, nó khẽ rên lên một tiếng "ah" rồi lại nhìn vào cô á đó. Cô á kia bỗng lên tiếng

-Cô tỉnh rồi ư?

-.....

-Sao không nói, mày bị cầm sao?

-Tôi không nói không có nghĩa bị cầm!

-Ồ!!!!!!!!!!!! Ra là mày cũng biết nói chuyện nhớ?

-Cầm cái mồm của mày lại đi

"Chật" À ta vung tay lên và tát nó một cái thật đau, năm ngón tay in hấn lên má nó, khuôn mặt có phản sung lên Nó tức giận trừng mắt nhìn à.

-Hay, mày hay lắm, giám tát tao sao!? Mày sẽ hối hận.

-Hối hận!?? Ha, con Vy này làm gì cũng không hối hận! Đã khiến mày mừng hụt rồi.

"Chat" Vừa dứt lời, Vy lại tát nó thêm một cái ở bên kia, tiếp tục in luôn năm ngón tay thon dài của à.

-Tại mày, là tại mày mà sự cố gắng của tao đã sụp đổ. Tất cả chỉ là tại mày.

"chat" "chat", hai cái tát lãnh khốc tuyệt tình lại vang lên. Khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần của nó đỏ lên và sưng tấy không thôi. À ta khóc, nước mắt của kẻ thất bại thảm hại. Nhưng không được lâu, à ta thu lại những giọt nước mắt kia rồi cười

-Thứ gì không thuộc về con Vy này thì người khác cũng đừng mơ mà có được.

Vừa dứt lời, bất chợt ngón tay của nó khẽ cử động. Chàng trai (Tg: vẫn nhất quyết bí mật tên chàng trai muahahaha) vui mừng, vội chạy đi gọi bác sĩ vào xem nó.

Một lúc sau, bác sĩ già bước ra, chàng trai vội vàng hỏi chuyện của nó. Nghe bác sĩ nói về tình trạng của nó, chàng trai nhẹ nhõm. May quá, Bình nhì, em không sao rồi.

Tiến vị bác sĩ kia ra khỏi cửa, chàng trai liền chạy lại căn phòng đó. Bước vào phòng, chàng trai bước đến bên cạnh nó. Chợt nó lên tiếng.

-Tôi..là ai?

Chàng trai bất ngờ. Nó bị mất trí nhớ sao? Nhưng không sao, quên đi cũng tốt.

-Em tên là Bả...Thiên Bình. Là bạn...gái của anh.

Đưa đôi mắt khó hiểu nhìn chàng trai, nó lại hỏi tiếp.

-Vậy anh tên gì?

-Anh sao? À, anh tên là Thiên Bảo.

-Thế...ba mẹ của tôi đâu.

-Họ..họ...họ mất rồi. Mà em không được xưng tôi- anh nữa. Phải nói là em- anh nhớ chưa?

-Nhớ, họ đi thật rồi sao?

-Ừ

Nó hựt hắng. Vậy là từ nay nó sẽ sống với một cuộc đời mới, không còn ba mẹ, bạn bè và người đó nữa.

>>>>

Ốáp, buồn ngủ ghê. CHương này xàm quá lun ý. Chỉ là muốn ra chương mới để cảm ơn các nàng đã chờ ta a~. Chương này cũng ngắn nữa. CHương sau sẽ cố gắng khác phục. Thôi tạm biệt mấy nàng, gia đi đây. Hú hủ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quá Khứ Không Nên Nhớ- Chỉ Là Một Người Không Còn Ký Ức

Hai ngày

Đã hai ngày kể từ lúc mà nó ở nhà ủa chàng trai lạ. Hằng ngày, nó vẫn được hai cô hầu Liên Thủy và Phong Chi chăm sóc. Còn chàng trai kia, trừ những lúc có việc đột xuất ở công ty thì mới rời xa nó. Còn lại toàn bộ thời gian chàng trai đều ở cạnh nó, đọc truyện cho nó nghe.

Hôm nay, vẫn như mọi ngày, chàng trai đợi cho hai cô hầu kia vệ sinh cho nó xong liền bước vào. Kéo chiếc ghế cạnh giường ra ngồi, chàng trai cầm tay nó thì thăm một câu:

-Bình Nhì, mau tỉnh dậy

Vừa dứt lời, bất chợt ngón tay của nó khẽ cử động. Chàng trai (Tg: vẫn nhất quyết bí mật tên chàng trai muahahaha) vui mừng, vội chạy đi gọi bác sĩ vào xem nó.

Một lúc sau, bác sĩ già bước ra, chàng trai vội vàng hỏi chuyện của nó. Nghe bác sĩ nói về tình trạng của nó, chàng trai nhẹ nhõm. May quá, Bình nhì, em không sao rồi.

Tiến vị bác sĩ kia ra khỏi cửa, chàng trai liền chạy lại căn phòng đó. Bước vào phòng, chàng trai bước đến bên cạnh nó. Chợt nó lên tiếng.

-Tôi..là ai?

Chàng trai bất ngờ. Nó bị mất trí nhớ sao? Nhưng không sao, quên đi cũng tốt.

-Em tên là Bả...Thiên Bình. Là bạn...gái của anh.

Đưa đôi mắt khó hiểu nhìn chàng trai, nó lại hỏi tiếp.

-Vậy anh tên gì?

-Anh sao? À, anh tên là Thiên Bảo.

-Thế...ba mẹ của tôi đâu.

-Họ..họ...họ mất rồi. Mà em không được xưng tôi- anh nữa. Phải nói là em- anh nhớ chưa?

-Nhớ, họ đi thật rồi sao?

-Ừ

Nó hựt hắng. Vậy là từ nay nó sẽ sống với một cuộc đời mới, không còn ba mẹ, bạn bè và người đó nữa.

>>>>

Ốáp, buồn ngủ ghê. CHương này xàm quá lun ý. Chỉ là muốn ra chương mới để cảm ơn các nàng đã chờ ta a~. Chương này cũng ngắn nữa. CHương sau sẽ cố gắng khác phục. Thôi tạm biệt mấy nàng, gia đi đây. Hú hủ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 9: Quá Khứ Không Nên Nhớ - Sống Cùng Anh_Gặp Lại Người Quen

Từ khi nó tỉnh dậy, anh luôn chăm sóc nó một cách kỹ càng. Tất cả mọi thứ của nó, đều là do anh chọn lựa. Trong căn phòng không một chút ánh sáng chiếu rọi, tối tăm và bụi bặm, Thiên Bảo ngồi đó.

Anh suy nghĩ. Anh không bao giờ cho bất kì người nào tiếp xúc với nó dù chỉ một lần, ngoại trừ Liên Thủy và Phong Chi. Anh sợ, sợ nó một lần nữa sẽ lại lựa chọn rời xa anh chỉ vì hận ta. Nghĩ đến người con trai đó, và cả nó nữa, tim anh nhói lên một cách mạnh mẽ. Bình nhĩ chỉ có thể thuộc về một mình anh. Cho dù là tước đi sự sống của người khác anh vẫn sẽ giữ nó bên mình.

Rầm

Bàn tay mạnh mẽ nắm chặt đập lên mặt bàn, ánh mắt thống khổ. anh khẽ mấp máy:

-Bình nhĩ, tại sao lúc nào cũng là hận ta?

Lúc lâu, cánh cửa phòng mở ra, một cái đầu nhỏ ló vào. Là nó. Nó nhìn anh một cách khó hiểu. Nhưng không sao. Hôm nay, nó nhất định phải bắt anh đưa mình ra ngoài chơi. Sau ngày hôm ấy, Bảo luôn nói là đợi nó hồi phục hẳn rồi mới dẫn đi chơi những lúc nó đòi đi. Thật sự, nó hiểu, Bảo muốn tốt cho nó nhưng ở mãi trong căn biệt thự này nó cũng sẽ sớm chết vì mốc meo mất thôi.

Anh nghe tiếng cửa mở liền ngược mặt lên. Thấy cái đầu nhỏ lấp ló ngoài cánh cửa gỗ quý, anh nhìn nó cũng với ánh mắt khó hiểu.

-Thiên Bảo, cho em ra ngoài chơi- nó lên tiếng

-Hả, à nhưng mà...nhưng mà...

-Đi mà Bảo, ở trong này mãi em chán lắm

-Nhưng...thôi, được rồi. Em chuẩn bị đi, chúng ta sẽ tới trung tâm thương mại. Được chứ?

-Ân. Hi hi- nó nói rồi chạy vụt đi lên phòng thay quần áo.

Còn anh thì nhìn nó mà lắc đầu ngán ngẫm. Trẻ con. Lại nhớ đến mấy ngày qua sống cùng nó, anh nhận thấy, nó đã trở thành một cô gái thụ động luôn dựa dẫm vào anh. Vậy cũng tốt, như vậy sẽ khiến nó sợ hãi với mọi thứ xung quanh, sợ cả đám người kia.

15 phút sau, hai người lên xe tiến tới Dream City. Một trung tâm thương mại rất nổi tiếng, chỉ dành cho giới thượng lưu.

Bước vào trong, hai người trở thành trung tâm. Nó thụ động nên sợ những ánh mắt kia, liền nép vào sau lưng anh.

Hai người mua khá nhiều đồ và chơi cũng rất nhiều. Nó và anh liền vào một quán nước trong trung tâm và ngồi xuống. Anh ga lăng đẩy ghế cho nó và gọi thức uống.

-Lệ Băng, là mày sao?

Nó và anh đang trò chuyện vui vẻ thì một giọng nói vang lên. Hai người nhìn cô gái...à không dám người chứ. Là hai cô bạn của nó và bọn hắn.

Nó nhìn họ ánh mắt phức tạp. Sợ hãi, nó chạy về bên anh và nép người sau lưng anh như phản xạ tự nhiên.

Đám kia nhìn nó khó hiểu không kém, nó sao vậy?

-Băng, mày sao thế?- Anh Tuyết hỏi nó.

-Bạn...gọi mình sao?- nó thắc mắc.

Còn anh giờ đang nổi trận trong lòng. Hừ, bọn phá đám. Nhưng không sao, như đã nói, nó sẽ sợ bọn họ. Kích động thế kia chỉ khiến nó sợ họ thêm chứ nhớ lại cái nỗi gì. Haha.

Còn đám kia thì ngạc nhiên, nó rốt cuộc làm sao thế...

CÒN NỮA

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Quá Khứ Không Nên Nhớ: Sống Cùng Anh_Gặp Lại Người Quen

-Bảo, em...em sợ- Nó lên tiếng. Anh nhìn nó về cung chiều. Đưa tay xoa đầu nó, anh an ủi

-Bình nhĩ, không sao đâu. Có anh đây rồi.

Tại hắn (đám đó đó) ngờ ngàng. Sao nó lại cư xử như thế? Là do bọn họ nhầm người hay...Cũng đúng từ sau cái ngày mà nó bị mất tích chẳng ai biết nó bị bắt đi đâu và cũng chẳng biết được có chuyện gì đã xảy ra chuyện gì với nó cả. Người duy nhất biết được cũng chẳng nói nửa lời. Nói tới đó, cả bọn cùng liếc qua hắn. Rốt cuộc hôm đó có chuyện gì? Sau khi trở về hắn đã không nói năng cũng chẳng ăn uống gì cả. Mấy ngày liền hắn tự nhốt mình trong căn phòng. Hôm nay cả bọn phải nói làm hắn mới chịu ra ngoài. Lo cho tung tích của nó chưa xong giờ còn phải lo cho hắn nữa nên tại hắn mới quyết định ra ngoài giải khuây vài giờ sau đó lại tiếp tục tìm kiếm nó.

Còn hắn, những hành động thân mật giữa nó và anh lọt vào hết tầm mắt của hắn. Mấy ngày qua hắn cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Suy nghĩ rất lâu, hắn nhận ra hắn đã yêu nó từ lúc nào rồi, yêu nó từ lần đầu tiên. Nhận ra phải chăng lúc đó đã quá muộn. Giả như lúc đó hắn cứu nó, giả như lúc đó hắn không bỏ đi,...và còn nhiều cái giả như nữa. Nhưng cuộc đời này không hề có cái gọi là giả như. Tim hắn lúc đó như bị ai đó hung hăng giày xéo. Hắn hối hận.

Bây giờ gặp lại được nó, hắn rất vui nhưng sau đó lại đau đớn không thôi. Nó không nhớ hắn sao? Tại sao? Là do lỗi lầm của hắn gây ra?

-Bảo, em muốn về, không muốn đi chơi nữa- nó nói tiếp

-Ừ, mình về thôi.

Nói rồi anh kéo tay nó đi về. Nhưng chưa kịp đi thì một bàn tay khác nữa nắm lấy nó. Nó và anh nhìn. Là hắn. Hắn khẽ nói:

-Xin em...đừng đi

Nó sững sờ, tim nhói lên một cách mãnh liệt. Người này là ai, sao nó lại cảm thấy thân thuộc quá. Nước mắt nó vô thức rơi. Tại sao vậy? Trái tim nó mách bảo nếu nó ra đi nó sẽ mãi mãi mất người con trai trước mặt.

-Xin lỗi nhưng tôi không hề quen anh.

Nói rồi nó gỡ tay hẳn ra và bỏ đi cùng anh.

Một khắc thôi, bánh xe số phận của hai người đã sang một bước ngoặt khác

~//Kết thúc hồi tưởng ~//

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Quá Khứ Không Nên Nhớ- Lần Nữa Gặp Lại Hấn

-Bình nhi, em chuẩn bị xong chưa?- Một chàng trai rất đẹp bước vào. Là anh- Thiên Bảo. Anh hỏi nó

-Ừa!? Bảo, em xong rồi. Chúng ta đi thôi- nó trả lời

Nói rồi, nó bước đi, anh phía sau kéo hai chiếc vali, một của nó và một của anh bước đi. Hai người lên xe và tới sân bay để về Việt Nam

2 năm trước, anh và nó gặp được tại hẳn ở Trung tâm thương mại liền đặt vé qua Pháp sinh sống. 2 năm qua, nó sống cùng anh để rất tốt, anh quan tâm chăm sóc nó như một người anh. Nhưng hơn ai hết, nó hiểu tình cảm anh dành cho nó là tình yêu. Nhưng nó lựa chọn không đối mặt với chuyện đó. Vì sâu thẳm trong con tim nó đã không cho phép nó yêu anh. Mà lại yêu một người con trai khác.

2 năm qua, đêm nào nó cũng mơ thấy một đoạn ký ức đã bị nó lãng quên. Ký ức tràn về trong con mơ, nó và một cậu bé chơi với nhau rất vui, gia đình nó tan vỡ, nó rời xa cậu bé, nó nhập học trong ngôi trường, nó gặp một chàng trai. Và sau cùng, nó mơ thấy chàng trai ấy và cậu bé đó là một. Nó mơ thấy chàng trai hướng về nó nở nụ cười rồi bỏ đi, xa dần, mặc kệ nó điên cuồng gào thét.

Nó biết đó chính là người mà con tim nó đã nhận định.

~_~Ta là đây phân cách u ám~_~

Chuyến bay kết thúc, nó và anh trở về ngôi biệt thự mà anh đã mua trước đó.

Hai người về tới cổng thì gặp một đám người.

Nó và anh nhìn tại hẳn. Anh thì bình thường, nhưng ánh mắt lại khe khàng mà lóe lên một tia độc ác. Còn nó thì trong lòng đã nổi bão nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh. Vì sao ư? Vì nó nhận ra, người con trai trong mơ của nó chính là hẳn. 2 năm trước, sau khi gặp hẳn, nó bắt đầu mơ thấy giấc mơ đó. Tìm nó khe nhói.

Tại hẳn nhìn thấy nó thì cũng ngỡ ngàng. 2 năm, sau khi gặp nó ở Trung tâm thương mại, tại hẳn an tâm khi thấy nó an toàn. Nhưng tại hẳn vẫn dốc sức để tìm nó về. Tuyệt nhiên lại chẳng có tin tức gì về nó cả. Cứ như nó đã hoàn toàn bốc hơi vậy. Vậy mà giờ...

Còn hẳn, hẳn cũng nhìn nó. Ánh mắt hiện rõ vẻ buồn man mác. Không còn là chàng trai hào hoa, phong lưu, lạnh lùng ngày nào nữa. Nhìn hẳn bây giờ trong tiêu tụy vô cùng. Gương mặt thì hốc hác, cơ thể khá gầy. Phải nói là trông hẳn rất thảm.

Có ai biết được rằng, 2 năm trước, sau khi gặp lại nó, hẳn đã điên cuồng tìm kiếm, điên cuồng nhớ nó, và cả...điên cuồng yêu nó. Dù là không ngày nào nhốt mình trong phòng nữa, nhưng đêm nào hẳn cũng vào phòng của nó. Khe khẽ nhẹ cánh cửa cứ như sợ rằng đánh thức người trên giường. Nhưng phải hay không khi không có một bóng người trên giường. Hấn khẽ cười, một nụ cười chua chát và mẫn đắng. Nằm xuống giường của nó, hẳn cầm lấy tấm hình của nó mà trân trọng. Bất chợt hẳn lại rơi nước mắt, hẳn nhớ nó quá. Rồi lại ôm bức ảnh đó vào lòng, thủ thủ một mình mặc kệ nước mắt đang rơi. Hấn như một người điên vậy. Chỉ biết đêm nào hẳn cũng nói vài lời tương tự như học thuộc lòng:

-Băng, em đang ở đâu. EM trở về với anh...có được không? ANH biết sai rồi, anh đã sai khi không cứu em ra khỏi đó. Em biết không, anh nhớ em, nhớ nhiều lắm...và...anh cũng đã yêu em quá rồi Băng à. Trở về đi em... xin em...xin em hãy trở về...một ngày lần thôi...Để anh được yêu...em...

Càng nói hẳn càng khóc, nỗi nhớ nó đã quá lớn. Nước mắt hẳn rơi càng nhiều. Không còn lạnh lùng.

Dần chìm vào giấc ngủ, tay hẳn vẫn ôm khư khư bức ảnh của nó, nước mắt hẳn vẫn rơi

Quay trở lại với chuyện

Hai nhóm người đứng đối diện nhau. lúc lâu, anh nói với nó

-Bình nhi, vào nhà thôi

Nói rồi, anh kéo tay nó vào. Nó quay đầu lại nhìn hẳn lưu luyến, nước mắt vô thức rơi. Nó không hiểu vì sao? Chỉ là khi nhìn ánh mắt của hẳn, nó chỉ thấy mình nó trong đó và thấy nỗi buồn trong mắt hẳn

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Quá Khứ Không Nên Nhớ- Nhập Học Trở Lại

À, đúng rồi, mấy chương qua Yui có viết về anh Thiên Bảo, nhưng mà lâu quá không đăng cũng không nhớ có giới thiệu anh ý chưa. Nếu rồi thì Yui xin giới thiệu lại nhé

Anh- Bạch Thiên Bảo: 19 tuổi, là người yêu cũ của nó, đẹp bằng hẳn luôn. CHủ tịch của tập đoàn Bảo Bình đứng thứ 3 thế giới (Sau Tập đoàn Vũ gia nhà hẳn và Angel của nó) còn lại đều là bí ần.

(->...<-) Tại lớp Quản trị kinh doanh năm 2 S1

Anh trao tận tay cho cô chủ nhiệm. Nó bước vào

-Xin chào các bạn, mình là Hân Thiên Bình, du học sinh mới từ...về. Mong giúp đỡ (Nói thật là mình không nhớ anh và nó từng sống ở nước nào?)

Nói xong cô chủ nhiệm liền xếp chỗ ngồi cho nó cạnh hẳn và gần tại hẳn

Anh nhìn thấy thế liền đen mặt rồi bỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Quá Khứ Không Nên Nhớ- Đại Chiến Căn-Tin

Sau khi anh bỏ đi, nó cũng bước xuống chỗ ngồi của mình bên cạnh hắn. Nó nhìn hắn, hắn cũng nhìn nó.

-Chào bạn, mình là Hàn Thiên Bình, rất vui được làm quen, mong giúp đỡ- Nó nói, chìa tay ra trước mặt hắn.

Hắn nhìn vào bàn tay của nó đang giơ lên một lúc rồi cũng cầm tay nó.

-Chào, mình là Vũ Nhật Phong, rất vui được làm quen.

Hắn nói xong, cũng cười một cái. Nụ cười của hắn thật đẹp. Nó đơ ra nhìn một hồi cũng lấy lại tinh thần rồi ngồi xuống ghế. Cả lớp bây giờ thì đang xì xầm vụ gì đấy:

-Công nhận Phong và Băng đẹp đôi thiệt đó.- Học sinh 1

-Ừ, đúng thật. Đẹp đôi quá trời. Nhưng mà sao Băng lại nói mình tên Bình nhỉ?- Học sinh 2

-Chẳng lẽ bạn ý bị mất trí nhớ?- Học sinh 3

-Cũng đúng, bạn ấy mất tích 2 năm rồi. Cũng có khả năng ấy lắm!- Học sinh 4

V...v...

Cả lớp cứ xì xào bàn tán. Nó cũng nghe được. Nó chắc chắn rằng mình đã từng học ở ngôi trường này. Và thêm một thông tin nữa, 2 năm trước nó bị mất trí nhớ chắc chắn là liên quan tới ai đó trong ngôi trường này. Chợt một khuôn mặt vô cùng vô cùng baby xuất hiện trước mặt nó, dí sát vào mặt nó khiến nó chút nữa giật mình đến nổi té giữa.

-Hi, chào bạn,Thiên Bình mình là Thẩm Anh Tuyết.-Cô nói

-A...chào bạn. Rất vui được làm quen

Lại thêm 3 người khác đi tới, 2 nam và 1 nữ.

-Chào bạn, mình là Hoàng Ngọc Anh, đây là Thẩm Anh Quân (chị anh) và đây là Trần Đình Thiên (chị cậu).-Nhỏ tiến lên giới thiệu

-Hihi, chào các bạn. A...phải rồi, các bạn là người sống trong căn biệt thự đối diện đúng chứ?

Nó nhớ mang máng hỏi bọn hắn.

-Đúng rồi.-Anh trả lời

Sau khi gặp được nó ngày hôm qua, cả đám bọn hắn cuối cùng cũng có hy vọng liền cho người đi điều tra. Rốt cuộc cũng tra ra, đúng là Lê Băng đã mất trí nhớ, hơn nữa lại còn rơi vào tay của Bạch Thiên Bảo- tên người yêu cũ của Băng đã từng phản bội nó khiến nó đau đớn, bị hành hạ bởi vết thương ở tim. khi nghe điều này từ lời của nhỏ và cô, hắn thì thâm trầm, còn cậu và anh thì không nói gì.

Quay trở lại với hiện tại, sau khi hoàn thành bước đầu, 4 người kia trở về chỗ của mình để bắt đầu tiết học.

(->,<-) Ta là đại phản cách thời gian học tập

Sau khi học xong hai tiết cuối cùng cũng đến giờ ra chơi. Nó lúc đầu vốn cũng không muốn đi căn-tin đâu, nhưng vì cứ bị tụi hắn lôi lôi kéo kéo nên bắt buộc đi cũng đi theo luôn.

Dưới căn-tin

Cả sáu người chọn cho mình một chiếc bàn ăn cạnh cửa sổ lớn hướng ra phía vườn hoa của trường.

3 nàng ngồi xuống, còn 3 anh thì đứng đó. Anh hỏi:

-Mấy em ăn gì để tụi anh lấy

-Cho em mười đĩa bánh ngọt vị dâu với hai ly nước ép dâu nha- Cô

-Cho em 5 phần bánh ngọt vị bạc hà cỡ lớn với một ly trà sữa vị bạc hà- Nhỏ

-À, cho mình một phần bánh chocolate không ngọt với một ly cà phê đen không đường là được

Nó nói xong cả bọn liền nhìn nó như người ngoài hành tinh. Đây chẳng phải là thói quen của nó lúc trước khi mất trí nhớ sao? Tại sao bây giờ nó vẫn thế? Thật khó hiểu

-Có chuyện gì sao- Nó thấy mọi người cứ nhìn mình như thế liền nhịn không được hỏi một câu

-À...ờ...không có gì đâu

Sơ đồ như sau:

Học sinh 1 - Học sinh 2

Anh- Cô

Nhỏ- Cậu

Nó- Hắn

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quá Khứ Không Nên Nhớ- Chút Ký Ức Còn Tồn Tại

Ba chàng nhà ta nghe thấy 3 nàng cũng đã gọi món xong liền nhanh chân chạy đi mua. Cái gì chứ ở căn-tin này, mọi người đều bình đẳng như nhau, phải chen chúc a~. Trong lúc chờ tụi hần đi mua đồ thì cô, nhỏ ngồi đó hỏi nó một vài chuyện.

-À, ừm, Bình Bình này, cậu với chàng trai hồi sáng là quan hệ gì vậy? Minh thật tò mò.- Cô hỏi một câu khiến nó ngẩn người ra.

-Ý bạn là anh Thiên Bảo sao? Minh và anh ấy chẳng có quan hệ gì cả đâu, chỉ là 2 năm trước mình bị mất trí nhớ, cũng may mà anh ấy kịp thời cứu giúp, sau đó lại cuu mang tớ thôi.

-Vậy anh ta không tìm lại người thân cho cậu gì hay sao?- Tới lượt nhỏ hỏi. Nói tới đây, ánh mắt của nó buồn hẳn.

-Minh có hỏi anh ấy, nhưng anh ấy có bảo là gia đình mình mất hết rồi.

Nó vừa nói xong, cô và nhỏ ngạc nhiên. Mất? Chẳng phải Hàn gia vẫn sống sờ sờ ra đó sao? Chẳng phải Hàn gia vẫn cho người dò là bạch đạo hay hắc đạo đi tìm cô đó sao? Hần ta đúng là quá nham hiểm. Cô lại hỏi tiếp:

-Vậy, hai người sống chung sao?

-Ừm

-Cô nam quả nữ sống chung vậy, cậu không thấy bất tiện hả?

-Minh thấy nó cũng bình thường mà, với cả, đâu phải chỉ có mình và anh ấy sống trong đó đâu, còn có Trương quản gia và người hầu nữa.

-À, mà này Bình Bình, cậu có biết gì về thân phận của anh ta không?

-Minh không biết.

Cô và nhỏ cũng không hỏi nữa, một lúc sau tụi hần trở về, mỗi người hai phần thức ăn trên tay.

Sáu người ngồi ăn ngon lành trên bàn thì bỗng dưng từ đâu ba con tắc kè hoa đi tới.

Mỗi con phân nhau ngồi bên cạnh tụi hần, uốn a uốn éo chẳng khác gì một con rắn.

-Anh Phong, em nhớ anh quá à.- Vỵ, hôn thê của hần lên tiếng (có ai còn nhớ nó không?)

-Cô tránh ra- Hần lạnh giọng đẩy cô ta ra một bên, ngồi xích xích lại gần nó. Hần đã biết nó mất tích 2 năm trước chính là do ả gây ra.

-Anh!

Cô ả chỉ nói được một từ, liếc sang cô gái bên cạnh hần thì gạt mình. Cô ta...cô ta...sao cô ta lại ở đây?

Như cảm nhận được có một ánh mắt nhìn mình, nó quay đầu lại. Ánh mắt nó vừa chạm vào ánh mắt của Vỵ thì trong đầu thoáng vụt qua một vài hình ảnh.

Trong căn-tin này, một chàng trai ôm lấy cô gái, có một cô gái nữa trước mắt họ, ánh mắt thống khổ.

Trong căn nhà kho cũ kỹ, cô gái bị bị trói lại, từ ngoài cửa một cô gái bước vào, là cô gái lúc này trong căn-tin có đôi mắt đau đớn.

-Bình Bình, Bình Bình- một giọng nói kéo nó thoát khỏi những ký ức vụn vặt ấy. Nó nhìn vào cô.

-Có chuyện gì sao?

-Sao cậu ngẩn ra thế, mau ăn đi

-Minh..minh không ăn nữa, mình về lớp đây.

Nó nói xong liền đứng dậy trở về lớp trước ánh mắt của 8 người.

Nó cứ bước mãi, bước mãi cho tới khi trở về lớp. Ký ức ấy, là của nó sao? Có phải hay không nó gần nhớ lại rồi. Nhưng hình ảnh ấy thật mờ nhạt

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quá Khứ Không Nên Nhớ- Đi Chơi Với Anh

Sau khi từ căn-tin trở về, hành động của nó khiến bọn hần lo lắng. Nó cứ thất thần, không chú tâm vào việc gì cả. Cứ thế, tiết học cứ thế trôi qua một cách lặng lẽ, lời giảng của thầy cô trên bục cũng là chữ có chữ không lọt vào tai nó.

Reng...Reng...

Tiếng chuông ra về vang lên. Thầy cô các lớp thu dọn sách vở rồi bước ra. Học sinh các cấp ủa ra sân trường như một đàn ong vỡ tổ. Chỉ có bọn hần và nó là từng từng từng bước bước xuống cầu thang.

Ngoài cổng trường Spring Angel

Bây giờ, ngoài cổng trường thật sự là rất hỗn loạn. Đa phần, gây nên hiện tượng này là giới nữ. Và nguyên nhân không ai khác chính là Bạch Thiên Bảo. Anh đứng trước cổng tựa người vào chiếc McLaren 720 S màu xanh đen, áo sơ mi xám làm từ chất liệu tốt không cài nút trên, quần jean đen mài rách bó sát và một đôi giày nike đen trắng. Vừa bước xuống sân trường, con gái đã bu lại kể cả con trai, tất nhiên khu...khu...mấy anh này là gay a~. Thấy nó vừa bước xuống, anh liền đi tới cầm cặp cho nó. Hành động này liền khiến cho các chị, các bé, các bạn hám trai bên kia thất vọng náo nức. Thì ra là hoa đã có chủ. Bất quá, ta đập chấu cướp hoa.

Anh nhìn nó rồi nói:

-Có mệt không?

-Không- Nó trả lời kèm theo một nụ cười thật tươi khiến con trai trong trường tim đập loạn xạ, máu mũi phun thành sông. Hần thấy nụ cười ấy cũng nhẹ nhõm phần nào.

-Đi về thôi - Anh cầm tay nó rồi dắt đi. Nhưng nó vẫn không nhúc nhích, nó quay đầu lại, ánh mắt khá là lưu luyến nhìn về phía cô và nhỏ.

-Bình Bình à, bạn về trước đi, tụi mình sẽ về sau. - Như hiểu được điều nó muốn nói, cô nhẹ nhàng nói với nó.

Nó cũng không nói gì, liền cười tươi một cái, vẫy tay tạm biệt bạn mình rồi trở về cùng anh.

Hai người bước lên xe, chiếc xe nhanh chóng phóng đi với vận tốc nhanh, lao vun vút trên đường trở về biệt thự.

Nó ngồi ở ghế lái phụ hạ của xe xuống để từng cơn gió mạnh mẽ ập vào mặt mình.

-Bình nhì, hôm nay chúng ta đi chơi nhé!?- Anh bất thành linh hỏi nó.

-Thật sao anh?

-Ừ.

-A--, vui quá.- Nó khẽ reo lên thích thú. Thiên Bảo rất ích khi cho nó đi ra ngoài chơi đùa.

Chiếc xe bỗng đổi hướng, rẽ vào một đường khác, sau đó dừng trước một nhà hàng mang phong cách Nhật-Hàn. Chiếc xe dừng lại, anh và nó bước xuống. Anh lắc đầu ngán ngẩm, nó lúc nào cũng vậy, chẳng để cho anh cơ hội để ga-lăng cả. Anh và nó bước vào. Mọi thứ dường như đều ngưng lại và tập trung về phía hai người.

-Xin chào quý khách cho hỏi quý khách đã đặt chỗ trước chưa?- Một nhân viên nam xuất hiện, lịch sự hỏi.

-Bạch Thiên Bảo-Anh nói

Anh vừa nói xong mọi người liền khá là ngạc nhiên. Cái tên Bạch Thiên Bảo này có thân phận gì? Phải biết là đồ ăn ở đây là thượng phẩm, rất đắt. Chưa chắc là chủ tịch của một công ty là có thể ăn đồ ở đây. Phải là những người rất có tiền mới mua được. Mà người ta có thân phận gì thì kệ, mình ăn được ở đây là tốt lắm rồi.

Hai người nó và anh theo sự hướng dẫn của của nam phục vụ tới phòng của mình.

Xoạc...

Cách cửa phòng kiểu Hàn mở ra, phong cách Nhật ở bên trong xen lẫn Hàn cũng thật thú vị. Bên ngoài còn có thể thấy một dòng suối nhân tạo.

Hai người gọi món rồi bắt đầu ăn.

1 tiếng sau, mọi thứ trên bàn cũng bị chén sạch bởi một con heo như nó. Anh tính tiền rồi hai người lại cùng nhau tới công viên chơi, cả buổi hôm đó, nó và anh đi chơi rất vui. Nụ cười của nó luôn vô tư như vậy.

(~>,<~) Hết chương

Nhảm quá phải không mọi người? Cảm ơn đã ủng hộ truyện của yui nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hẹn Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Quá Khứ Không Nên Nhớ- Hình Bóng Ấy

Sáng hôm sau, anh chờ nó tới trường, tạm biệt và hôn nhẹ vào trán nó, anh lái chiếc xe hướng tới tập đoàn của mình. Nó vui vẻ bước vào trường, mọi người xúm lại thành một đám chào đón nó. Thật sự rất vui vẻ. Chỉ là từ đằng xa, có một ánh mắt long lên sông sọc, lộ rõ vẻ ác độc và nham hiểm. Người đó khẽ suy nghĩ trong lòng của mình, hai cánh môi mím chặt. Tại sao? Tại sao luôn là nó cơ chứ? Rốt cuộc tôi thua cô về thứ gì hả Hàn Lệ Băng? Chờ đi, rồi tôi sẽ dành lấy tất cả của cô! Hừ. Người đó quay lưng bước đi. Bóng dáng bị bao trùm bởi oán khí nặng nề.

Dưới sân trường, mọi người vẫn đang nhộn nhịp thi ngoài cổng trường một chiếc The Beast màu đen bóng loáng đồ lạ. Từ trên xe, hần cùng anh, cậu và cô, nhỏ bước xuống. Mọi người lại lần nữa hò reo. Ừ thì là trường quốc tế, cơ mà học sinh rất đoàn kết với nhau, không phân biệt giàu nghèo, cao thấp ra sao? Bọn hần thấy nó liền bước tới.

-Bình Bình, cậu tới rồi sao?- Cô hỏi

-Àn.

-Ây dà, sao không chờ rồi đi cùng bọn mình chứ, chúng ta là bạn học cũng là hàng xóm mà- Nhỏ cũng chạy tới nắm lấy tay nó, giọng điệu có vẻ là trách móc.

-Hi, mình xin lỗi, tại anh Bảo chờ mình đi mà.- Nó lấy tay gỡ gỡ đầu mình, mặt ngượng ngượng.

-Vào lớp thôi- Hần nghe nãy giờ lời của nó, ánh mắt đầy buồn đau và ưu phiền. Giả như nắm đủ hần cứu nó thì có lẽ, hần cũng không khiến nó ra thế này, cũng như tự gài vào mình đến như vậy. Hần bước tới, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó dắt đi khiến nó ngỡ mặt ra, mặc cho hần dắt đi. Cả trường cũng im lặng tận hưởng kẻ gây phút ngọt ngào của cả hai người.

Trên lớp, sáu người ngồi vào chỗ của mình để cất cặp. Hai cô nàng kia bỏ cặp ngay ngắn liền chạy xuống chỗ nó, đẩy hần qua một bên rồi ngồi tám chuyện với nó. Hỏi về nó 2 năm nay. Hần thì bị đẩy qua một bên liền cười khờ một cái, đúng là con gái mà. Hần cũng lên ngồi tạm vào chỗ kế bên hai thằng bạn của mình. Bàn chút chuyện về bang của bọn hần.

RENG...RENG...

Tiếng chuông vào lớp đã điểm, tất cả học sinh trở về chỗ ngồi của mình. Toán, Hóa, Lý, Văn, Anh, Sử, Địa rồi Sinh, từng tiết học trôi qua một cách lặng lẽ, cả lớp vẫn ngồi nghe thầy cô giảng bài. Nó ngồi viết bài không chút tiếng động, từng nét chữ rồng bay phượng múa xuất hiện trên trang vở. Lâu lâu, gió bên cửa sổ thổi vào, thổi nhẹ tóc mai hai bên của nó. Còn hần vẫn ngồi đó, gục đầu nghiêng sang một bên ngắm nó. Ánh mắt chứa chan ôn nhu hiếm có lạ thường. Yên bình thật, nhưng ước gì khung cảnh này xuất hiện ở gia đình mà hần mơ ước, có vọ có con, hạnh phúc lắm rồi.

Thời gian vẫn trôi, cho đến khi tiếng chuông giờ nghỉ trưa vang lên. Học sinh cất đồ và xuống căn-teen. Sáu người bọn họ cùng nhau bước xuống, trò chuyện riu rít cả đường đi. Xuống tới căn-teen, vẫn như hôm qua, ba người bọn hần chạy đi lấy đồ ăn cho bọn nó. Nó nhìn vào bóng lưng của hần. Anh mất tuy vui vẻ nhưng ẩn chứa vẻ buồn man mác. Hình bóng ấy, chính là hình bóng mà nó luôn mơ thấy. Hình bóng ấy, chính là hần. Hình bóng ấy, quá đỗi quen thuộc trong lòng nó. Nhưng tại sao? Nó không thể nhớ được, rốt cuộc, trước đây giữa nó và hần là gì? Anh mất của hần nhìn nó thật buồn, phải chăng, 2 ta đã từng quen nhau? Phải chăng, từ khi nào, nó đã yêu hần? Không được, nó phải nhớ lại, phải nhớ lại tất cả mọi chuyện.

Chỉ là...khi nhớ lại rồi...nó và hần có còn như thế này nữa không? Mời các bạn đón đọc những chương tiếp theo của truyện.

(~>,<~) Sau đây là phần chốt về giới thiệu nhân vật.

I- Nhân vật nữ

1. Hàn Lệ Băng- nó: 18 tuổi, bạn thân của cô và nhỏ

-Gia thế: là tiểu thư cũng như là người thừa kế của Hàn thị- tập đoàn số 1 thế giới.

-Thân thế: nữ hoàng của giới hắc đạo, bà hoàng kinh tế, chủ thượng của bang Black Angel, chủ tịch tập đoàn Angel, người mẫu-nhà thiết kế nổi tiếng Elena, ca sĩ Andrea,...và nhiều thân phận khác.

-Ngoại hình: cao 1m65, nặng 55 kg. Được mệnh danh là tuyệt sắc giai nhân đại mỹ nhân với một thân hình chuẩn, làn da trắng hồng tự nhiên căng mịn. Mái tóc màu tím nhẹ nhàng dài quá thắt lưng, uốn lượn hình sóng. Khuôn mặt thon gọn, đôi mắt phượng yêu mị màu đỏ long lanh, khép hờ, mi dài. Lông mày lá liễu, chiếc mũi cao cao, gọn. Hai cánh môi màu đỏ hồng, ướt ướt, căng mọng. Gò má hồng hào.

Tính cách: điềm tĩnh, trầm lặng, ít nói, lạnh lùng nhưng rất yêu thương những người quanh mình, ghét những kẻ phạm vào loại người mà nó ghét.

Tình yêu: đã từng có một mối tình đẹp với Bạch Thiên Bảo, nhưng vì vài lý do mà chia tay nhau.

2. Thẩm Anh Tuyết- cô: 18 tuổi, bạn thân của nó và nhỏ

-Gia thế: là tiểu thư của Thẩm gia- gia tộc nắm quyền thế giới đứng thứ 2

-Thân thế: phó thượng của bang Black Angel, là Mỹ- kẻ đứng thứ 2 của giới chế tạo vũ khí trong hắc đạo.

-Ngoại hình: cao 1m60, nặng 50kg. Sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành với cơ thể chuẩn, làn da trắng sáng, mịn màng. Mái tóc màu vàng ánh kim, suông mượt. Khuôn mặt tròn tròn nhìn rất dễ thương, lam mầu như nước, trong veo và đẹp đẽ. Mũi cao, môi đỏ hình trái tim

-Tính cách: Hòa đồng, dễ gần, đa sầu đa cảm

-Tình yêu: chưa có mối tình đầu nào.

3. Hoàng Ngọc Anh- nhỏ: 18 tuổi, bạn thân của nó và cô.

-Gia thế: là tiểu thư của Hoàng thị- tập đoàn thứ 3 thế giới.

-Thân thế: phó thượng của bang Black Angel, là Anh- người đứng thứ 2 trong lĩnh vực thông tin của hắc đạo.

-Ngoại hình: cao 1.62, nặng 52kg, sắc đẹp chim sa cá lặn. Một body chuẩn khối chế, da mịn màng, trắng hồng. Mái tóc màu nước biển uốn nhẹ những gợn sóng. Khuôn mặt trái xoan, mắt tròn màu tím như, u buồn. Mũi cao, môi cherry màu đỏ.

-Tính cách: sáng nắng nhiều mưa, nói chung là rất dễ nổi nóng.

-Tình yêu: chưa có mối tình đầu nào.

4. Lâm Thiên Vy- nàng: 18 tuổi, trước là kẻ sau là bạn của nó.

-Gia thế: là tiểu thư, người thừa kế của tập đoàn Lâm thị- đứng thứ 4 thế giới.

-Thân thế: là Sát- đứng thứ 2 lĩnh vực sát thủ trong hắc đạo

-Ngoại hình: cao 1m64, nặng 54kg. Một thân hình cân đối và một vẻ đẹp mặn mà, khá yêu mị. Da trắng hồng. Mái tóc màu đỏ nâu. Khuôn mặt thon gọn, mắt màu nâu buồn. Mũi cao, môi mỏng màu đỏ

-Tính cách: ác độc, nham hiểm nhưng vốn là tiểu thư nhà lành, sau này trở nên hiền lành, thực nữ.

-Tình yêu: cố chấp tin rằng mình yêu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu Ạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Quá Khứ Không Nên Nhớ- Bi Kịch Tái Diễn. Anh Sẽ Không Buông Tay Em Nữa...

Giờ nghỉ trưa hôm ấy, cả sáu người quây quần bên nhau bên chiếc bàn ăn màu trắng dễ thương. Đây áp những món ăn vặt ngon miệng. Sáu người trò chuyện ríu rít. Ăn trưa xong, nó đứng dậy đi vệ sinh. Năm người còn lại ở lại ngồi chờ nó. Thế nhưng mãi mà nó vẫn không về.

Trong lúc này...

Nó rửa tay xong, lau khô bàn tay trắng nõn của mình rồi đẩy cánh cửa phòng vệ sinh bước ra ngoài. Nhưng chỉ vừa đi được mấy bước thì từ phía sau, một cánh tay cầm khăn bịt mũi và miệng của nó lại. Nó hoảng sợ xua quậy nhưng có lẽ là do hít quá nhiều khí ga mà nó đã dần lịm đi. Trước khi ngất, nó mơ hồ thấy được một người đàn ông đáng bặm trợn đứng cùng một người con gái xinh đẹp, trên môi nó một nụ cười ác độc.

Từ đâu thêm một người đàn ông đi tới, cùng người đàn ông kia vác nó đi. Bọn họ cùng lên một chiếc xe và hướng về phía ngoại thành phía Bắc. Chiếc xe lao đi vun vút. Mà không hề để ý đến phía sau có một chiếc xe đang đuổi theo.

Đến một tiếng đồng hồ sau, ha8 chiếc xe dừng trước một ngôi nhà bỏ hoang.

Từ trên chiếc xe trước, hai người đàn ông bước xuống vác theo một cô gái. Theo sau là người con gái xinh đẹp. Còn ở chiếc xe phía sau, một đạo ánh mắt tức giận, căm hận ánh lên, nhìn vào cang tượng trước mắt.

Bên trong nhà kho...

Hai người đàn ông vác nó ném lên một chiếc giường. Xung quanh lại có thêm vài tên trai bao to lớn, đáng vẻ dọa người đứng vây quanh nó.

Do lực ném mạnh, thuốc ngấm cũng đã lâu nên nó khẽ tỉnh dậy. Đôi mắt lờ mờ mờ ra liền trừng to. Chưa bao giờ nó thấy hoảng sợ như vậy. Người con gì kia lên tiếng:

-Lệ Băng à, cô tỉnh rồi sao?

- Cô là ai? Tại sao lại bắt tôi?

-Hừ, mày cũng mau quên thật. Vậy để tao nhắc cho mày nhớ tao là Lâm Thiên Vy.

-.....

-Tại sao vậy hả? Tại sao lúc nào cũng là mày. Rốt cuộc tao có gì thua mày cơ chứ. Haha, tiếc rồi cũng tàn. Tao sẽ khiến mày thân bại danh liệt. Tao sẽ làm cho mày nhớ về dư vị 2 năm trước. Hahaha

Cười một tràng dài, nàng điều ngoa bước đi. Thế nhưng, khi vừa quay lưng, gương mặt nàng liền thay đổi. Gương mặt ấy thật buồn.

Sau lưng, năm, sáu tên đàn ông vây quanh nó, đưa những đôi bàn tay dơ bẩn chạm lên người nó. Hoảng sợ nó giãy giụa và hét lên:

-Không, tránh xa tôi ra, tránh xa tôi ra.

Vừa hét nó vừa dùng tay mình gạt tay của bọn người kia. Lúc này, trong đầu nó xuất hiện một loạt những hình ảnh quen thuộc. Nó đau đớn ôm lấy đầu của mình. Bọn họ không thương xót tiếp tục định làm nhục nó.

RẦM...

Cánh cửa nhà hoang bật mở, từ bên ngoài hắt bước vào. Hắn đã theo nó từ nãy giờ.

Hắn bước vào, không nói năng gì, chỉ là như một ảo ảnh, thoát ẩn thoát hiện giết hết những tên đó. Hắn đến bên nó, nhìn hình ảnh ấy mà đau đũa cực điểm. Có lẽ ông trời đang cho hắn cơ hội để sửa lỗi lầm.

Ôm nó vào lòng, hắn khẽ nói:

- Sau này dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không bao giờ buông tay em nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Quá Khứ Không Nên Nhớ - Nhớ Lại. Yêu Và Hận

Nội dung chương 18: Quá khứ không nên nhớ - Nhớ lại. Yêu và hận.

Nhắc lại chương trước:

Cả sáu người Hàn Thiên Bình, Thẩm Anh Tuyết, Hoàng Ngọc Anh, Vũ Nhật Phong, Trần Đình Thiên, Thẩm Anh Quân đều đang ăn trưa tại căn - tin trường. Sau khi ăn xong thì nó đứng dậy rồi đi rửa tay như một thói quen. Năm người còn lại chờ nó rất lâu nhưng nó chưa trở lại. Cũng lúc này, sau khi vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh thì từ đằng sau, một bàn tay cầm chiếc khăn trắng đã chụp thuốc mê nó. Hình ảnh trước mắt mờ dần và nó chỉ nhớ đến hình ảnh một người con gái mỉm cười ngoan độc. Nó được đưa tới nhà hoang và nhận ra chủ mưu bắt cóc mình là hồn thể của Vũ Nhật Phong - Lâm Thiên Vy. Ngay lúc tưởng chừng như nó sắp thất thân lần nữa thì hắn đã xuất hiện và cứu nó.

"Sau này, dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ không bao giờ buông tay em nữa..."

Vào truyện thôi..

Vũ Nhật Phong ôm lấy nó thật chặt rồi đứng lên, hướng về phía cửa mà đi ra. Hai hình bóng in trên mặt đất dưới cái nắng oi ả, bức bối của buổi trưa cũng biến mất hẳn trong chiếc xe. Chiếc xe được hắn lái vừa lao đi thì từ phía sau, một chiếc xe khác cũng dừng lại. Bạch Thiên Bảo từ trên xe bước xuống, vội vã chạy vào thì sững người lại khi thấy một đồng thi thể lạnh ngắt đang nằm dưới đất. Bất giác một người đàn ông nằm dưới kia khó khăn ngẩng đầu dậy, vươn tay về phía Bạch Thiên Bảo, khó khăn nói:

- C... ừu... t...ô...

PẦNG!!!

Chưa kịp nói dứt câu thì Bạch Thiên Bảo đã dứt khoát lấy khẩu súng bên hông ra tặng cho hắn một viên đạn ngay tim khiến hắn gục hoàn toàn. Ánh mắt của Bạch Thiên Bảo tối sầm lại, nhìn vào thứ đồ vật lấp lánh bé nhỏ trên mặt đất rồi nghiền răng nói:

- Vũ Nhật Phong

Sau đó, Bạch Thiên Bảo tức tối quay lưng bước ra rồi lái chiếc của mình phóng đi, đuổi theo xe của Vũ Nhật Phong.

*Tại biệt thự riêng của Vũ Nhật Phong

Vũ Nhật Phong dừng chiếc xe của mình trước cổng biệt thự. Đây là căn biệt thự hắn mua cách đây một năm. Chẳng có một ai trong đó nhưng định kỳ là hắn lại cho người tới lau dọn. Biệt thự này hắn mua cũng chỉ là thỏa nãn ước muốn được cùng nó sống dưới một mái nhà hạnh phúc. Cổng biệt thự mở ra, hắn lái chiếc xe vào trong gara rồi nhanh chóng ôm nó lên phòng. Đặt nó lên chiếc giường trắng tinh khôi, hắn đi vào phòng tắm lấy nước và khăn rồi bước ra, không nói không năng mà chỉ từ tốn lau khuôn mặt cho nó.

Một lúc sau, hắn cũng lau xong, hắn gạt hết qua một bên rồi nằm xuống ôm lấy nó thật chặt vào trong lòng mình mà thỏa nỗi nhớ mong mấy năm qua.

Trong cơn mê, nó cảm nhận được một vòng tay ôm nó, thật ấm áp. Điều đó làm nó cảm thấy an tâm hơn, càng rúc sâu vào trong lồng ngực rộng lớn của hắn mà chìm vào giấc ngủ. Hai người cứ nằm thế đến chiều tối, không quan tâm đến việc học ở trường nữa.

- Ha!

Bất giác, nó mở mạnh đôi mắt ra, đôi đồng tử co rút lại. Đầu nó đau thật ghê gớm. Rồi nó nhìn xung quanh, một căn phòng lạ lẫm và... một cánh tay đang ôm lấy nó. Ánh mắt nó hướng theo đó nhìn về phía hắn. Rồi ánh mắt đó lạnh đi. Trong đầu hiện lên suy nghĩ:

"Hay! Hay cho anh, Vũ Nhật Phong."

Nó ngồi bật dậy làm người con trai bên cạnh giật mình tỉnh giấc, thoát khỏi giấc ngủ ngon nhất kể từ khi ngày ám ảnh đó diễn ra. Hắn nhìn nó, mơ màng hỏi:- Bình Bình, em tỉnh rồi? Đã đỡ hơn chưa?

Hàn Lệ Băng khinh bỉ nhìn hắn rồi trả lời:

- Tôi? Cần anh quan tâm sao?

Giọng điệu đó làm hắn sững người lại. Giọng điệu đó làm hắn cảm thấy quen thuộc. Hắn nhìn vào nó rồi lại hỏi:

- Lệ... Băng? Em nhớ lại rồi sao?

- Đúng

-...

-...

Không khí trầm mặc, ánh chiều hoàng hôn chiếu vào trong căn phòng ấy càng thêm u buồn. Nó lạnh lùng bước xuống giường, nhưng chưa kịp bước đi thì một lực đạo kéo tay nó lại, làm nó ngã vào lồng ngực rộng lớn của hắn.

- Băng, cho... anh xin lỗi, cho anh xin lỗi về chuyện ngày đó. Tha thứ cho anh được không?

Hắn nói, giọng nói thấp phần run rẩy và sợ hãi.

- Giết người rồi xin lỗi có được không? - Nó trả treo, nói với hắn.

- Băng, anh biết, anh biết là anh sai. Anh biết là em hận anh nhưng xin em, hãy tha thứ cho anh... một lần này thôi.

- Hận? Anh có gì để tôi hận? Tôi còn chưa yêu anh thì hận cái nỗi gì?

Vòng ôm của cậu cứng ngắt. Hận? Đúng! Hắn có gì mà để nó phải hận. Là hắn quá tự kiêu rồi.

Hắn không nói gì chỉ là im lặng ôm lấy nó như vậy. Nó giật mạnh tay cậu rồi quay lưng bước đi. Khuôn mặt nó lãnh khốc vô tình như hai năm trước, nó lại trở lại, nó sẽ lại là Hàn Lệ Băng - một con người quyền lực. Nhưng là nó quay lưng đi rồi lại chẳng để ý tới ánh mắt của hắn ở phía sau. Ánh mắt ngoan độc.

"Nhưng tôi sẽ làm mọi thứ để cho em trở thành của tôi. Dù là hận."

Hết truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Quá Khứ Không Nên Nhớ - Trở Về. Mẹ

Nhắc lại chương trước:

Vũ Nhật Phong giải cứu thành công Hàn Thiên Bình khỏi vụ bắt cóc trưa hôm đó. Sau khi xe của Vũ Nhật Phong vừa đi thì xe của Bạch Thiên Bảo cũng vừa tới. Một chiều hôm đó, Vũ Nhật Phong ôm lấy Hàn Thiên Bình chìm vào giấc ngủ sâu nhất từ ba năm trước. Hàn Thiên Bình nhớ ra tất cả mọi chuyện, Vũ Nhật Phong cố gắng cầu xin tha thứ, níu kéo nhưng tất cả chỉ là vô vọng.

"Nhưng tôi sẽ làm mọi thứ để cho em trở thành của tôi. Dù cho... đó là hận."

Nội dung chương 19: Quá khứ không nên nhớ - Trở về. Mẹ

Một mình bóng lưng cô tịch của Hàn Lệ Băng bước đi trên con đường tấp nập. Ánh mắt của nó lạnh lẽo, sâu thẳm không thấy đáy. Đàn ông chính là loại sinh vật mà nó không thể nào tin tưởng dù chỉ là một lần nữa. Bà nó đã bỏ rơi mẹ con nó để đi theo một người đàn bà khác. Bạch Thiên Bảo cũng bỏ rơi nó cũng vì người con gái khác. Rồi đến cả hắn cũng vậy, Vũ Nhật Phong, hắn đã bỏ rơi nó ngay lúc nó cần hắn nhất.

Trời không mưa, cũng không có mây đen, nhưng mà, ánh nắng chiều rực rỡ như thế này thật sự làm nó càng cảm thấy cô đơn, lạc lõng hơn nữa. Tình yêu? Bây giờ đối với nó cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi. Đối với người ta, tình yêu là một thứ gì đó cao cả, là điều giúp hai người cùng bên nhau đến suốt đời. Nhưng với nó, tình yêu là một công cụ để kiếm soát. Là sự ràng buộc cho hôn nhân không hồi kết. Tự như bỏ nó và mẹ nó vậy.

Cứ vô thức bước đi như thế, nó đã trở về nhà của mình - nơi có mẹ của nó ở đó. Nó ấn chuông cửa, một người phụ nữ trạc năm mươi tuổi bước ra. Người phụ nữ nhìn nó thật lâu rồi nét mặt vui mừng hiện lên, cao giọng nói

- Tiểu thư, tiểu thư, cô rút cuộc cũng về rồi. Ba năm qua, cô đi đâu vậy?

-...

Nó không trả lời, chỉ lẳng lặng bước vào trong. Bà quản gia cũng nhìn ra thái độ của nó, im lặng đi theo phía sau. Một lúc sau, hai người cũng vào tới bên trong phòng khách. Đôi mắt của nó lạnh lại, nó nhìn về phía trước, những con người nói chuyện với nhau... thật vui vẻ. Bất chợt, một người phụ nữ diễm lệ, có nét giống nó nhìn lên. Đôi mắt bà vui mừng. Người đàn ông, người đàn bà còn lại và đứa con gái cũng theo ánh mắt bà mà hướng về phía nó. Vui có, mừng có, giận có, ghét có.

- Tiểu... Tiểu Băng, con... con trở về rồi. - Người phụ nữ diễm lệ - Mẹ nó lên tiếng.

-... - Nó vẫn không trả lời. Đôi mắt ngày càng thêm sắc bén như muốn giết người khi nhìn vào ba người còn lại.

- Tiểu Băng, con về rồi sao? Ba năm qua... - Người đàn ông cũng là ba của nó hỏi, nhưng chưa hết câu thì nó đã ngắt lời.

- Ai cho các người vào đây?

Giọng nó lạnh lẽo âm độ khiến mọi người đông cứng, người phụ nữ còn lại cũng là vợ hai của ba nó lấy lại tinh thần, gương mặt thì ăn năn nhưng ánh mắt thì khinh bỉ, cất giọng:

- Tiểu Băng, con về r...

- Tôi không thích hỏi lần thứ hai!

Bà ta im hẳn, không ai biết nói gì. Bà quản gia biết điều liền trả lời nó một cách thành thật:

- Thừa tiểu thư, ba năm trước, khi cô mất tích thì mẹ cô không chịu nổi. Cũng may lúc đó có ông chủ cùng nhị phu nhân và nhị tiểu thư có ở đây giúp đỡ bà ấy. Ba năm qua, họ vẫn luôn sống ở đây ạ!

- Đuổi! Ở đây không phải nhà cho chó hoang ở. Không khí càng nghiêm trọng hơn, lúc này mẹ nó cũng lên tiếng, vừa nói bà tới gần nó:

- Tiểu Băng, tại sao con lại ă...

"HỤ!"

CHưa hết câu, mẹ của nó đã ngã xuống, một dòng máu chảy dài nơi ngực của bà, và một lỗ thủng trống rỗng xuất hiện. Ánh mắt nó lạnh hơn nữa:

- Mẹ tôi đâu? Nói sự thật, còn không thì...

Ba của nó ngạc nhiên. Đó không phải là đứa con gái của ông. Tại sao nó lại như vậy? Hơn nữa, tại sao nó lại nói mẹ nó đâu, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

Còn về hai mẹ con nhà kia, hai người run sợ, nó giết người bằng tay không, bàn tay của nó nắm lấy quả tim đã ngừng đập của "mẹ" nó, máu bắn lên gương mặt trắng nõn ác quỷ của nó cùng đôi mắt vô hồn kia

càng khiến họ sợ hãi.

Nó bước tới bên cạnh họ, người phụ nữ run rẩy lùi ra sau. Bàn tay nó giờ lên, hướng về phía ngực bà ta rồi ấn nhẹ. Năm ngón tay đâm năm lỗ nhỏ khiến ngực bà ta chảy máu, đau đến phát khóc, bà ta nhìn vào nó mà càng sợ hơn.

- Tiểu Băng, con mau dừng lại. - Bà nó nói, ông thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Ông! Không có quyền lên tiếng ở đây. Đây là địa bàn Black Angel, ông và họ cho dù có chết cũng không ai để tâm tìm hiểu đâu. - Quay qua bà ta - Sao nào? Nói, hay như người kia?

- Ti... tiểu... Bân...Băng... ta... ta sai... rồi... ta sẽ nói mà... huhuhuhuuuu... tha cho ta đi.

- Mẹ! - Lúc này, "em gái" của cô lên tiếng ngăn bà ta, cô á sọ rằng nếu mẹ cô á nói ra thì mọi chuyện sẽ đổ bể mất.

- A! - Bà ta hét lên khi nó rút tay ra, con đầu truyền đến đỉnh đầu càng làm bà ta xanh mặt.

Nó chợt lấy điện thoại ra, gọi ai đó rồi nói:

- Đưa Jokict tới đây.

Không để đầu dây trả lời, nó đã cúp máy.

(Còn tiếp)

Hết nội dung chương 19

Cầu view a~ Cầu comment a~ Cầu share a~ Cầu follow a~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Quá Khứ Không Nên Nhớ - Trở Về. Mẹ (Tiếp Theo)

Nhắc lại nội dung chương trước:

Sau khi rời khỏi căn biệt thự mà Vũ Nhật Phong đưa nó trở về thì Hàn Lệ Băng liền trở về ngôi nhà của mình, nơi có người mẹ nó yêu nhất. Nhưng một thảm kịch xảy ra, tại ngôi nhà đó, nó giết đi một người gọi là "mẹ" trước sự chứng kiến của bố nó và gia đình nhỏ của ông ta.

Không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra? Không ai biết nó là ai? Mọi chuyện tiếp theo như thế nào, chúng ta hãy cùng vào chương 20: Quá khứ không nên nhớ: Trở về. Mẹ (Tiếp theo)

Nội dung chương 20:

Hàn Lệ Băng mất tích ba năm trời, mọi người đều dốc sức tìm kiếm, đặc biệt là các thế lực mà Hàn Lệ Băng gây dựng. Nhưng mà, không một tin tức nào về nó được tìm thấy, tựa như khoảng thời gian ba năm đó, nó đã biến mất. Bây giờ Hàn Lệ Băng trở về khiến mọi người sinh nghi. Tuy nhiên, thế lực hắc đạo, bang Black Angel do nó lập ra đã xác định được đó chính là Hàn Lệ Băng. Độc chiêu móc tim người thì chỉ có một người duy nhất làm được mà thôi...

Không lâu sau cuộc gọi của nó, từ bên ngoài biệt thự, một hàng người đều là nam nhân, cao to lực lưỡng, toàn thân là một màu đen, trên mặt còn đeo chiếc kính đen băng to, sát khí ngút trời khiến người người run sợ.

Từ giữa đám người đó, hai trai một gái bước ra. Người dẫn đầu - Huyền Ảnh, người thi hành án của Hàn Lệ Băng, mọi việc lớn nhỏ đều do Huyền Ảnh quản lý, tuy nhiên vẫn có sự chỉ đạo từ xa của nó.

Người đứng bên trái Huyền Ảnh - Hắc Minh, là cánh tay trái đắc lực của Hàn Lệ Băng, đảm nhiệm vai trò điều tra, thu thập thông tin. Cái tên Hắc Minh chính là âm thầm, lặng lẽ trong bóng tối tìm sự thật.

Người còn lại - Liên Huyết, cánh tay phải đắc lực của Hàn Lệ Băng, đảm nhận vai trò phân công nhiệm vụ, khóa mục tiêu cần tiêu diệt trong chiếc mặt nạ tự tạo. Liên Huyết - một con người già dối, luôn che đậy bản thân, khoác cho mình cái bộ mặt âm áp nhưng thực chất là tên biến thái, cuồng giết người, nhưng có thể bất chấp tính mạng cho Hàn Lệ Băng

Nhìn những con người đã ba năm mới gặp lại, Hàn Lệ Băng thoáng chút vui mừng. Nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lẽo.

- Jokict đâu?

- Dạ, hần ta g... - Huyền Ảnh

- Ta tới, ta tới rồi đây. - Từ đằng xa, một người nam hoàng hốt chạy tới. Hần là Jokict - một thuộc hạ cấp bậc S, dưới trướng của Hắc Minh là Liên Huyết. Jokict là một con người nham hiểm và vô cùng điên cuồng, hần ta giỏi nhất chính là khoa học, mọi thuốc độc bang có chính là do hần chế tạo. Jokict là một con người không có quy luật, không ai có thể hiểu hần ngoại trừ hai người là nó và một người nữa, nên cái tên Jokict mà Hàn Lệ Băng đặt cho hần cũng biểu thị sự tùy tiện của hần.

- Các người, giữ tất cả những người trong nhà này lại, trói vào mộ góc cho ta. - Nó ra lệnh.

Thuộc hạ của nó làm theo, mọi người trong biệt thự trừ bọn họ ra đều bị trói lại ngay trung tâm đại sảnh.

- Huyền Ảnh, mang chứ? - Nó hỏi.

- Dạ. - Nói rồi, Huyền Ảnh đưa ra một chiếc đĩa CD, tra vào ổ đĩa kết nối với TV.

Từng hình ảnh, từng âm thanh cứ thế vang lên khiến mọi người hoảng sợ mà khóc lóc. Nó ra hiệu dừng lại.

- Các người tốt nhất hãy nói sự thật cho tôi!

Nó là một con người tuyệt đối tàn độc, cái tuổi hai mốt nhuộm lên mình máu tươi chính là ác quỷ, nó không từ thủ đoạn với bất kỳ ai ngoại trừ mẹ nó ra.

Nó lia mắt nhìn xung quanh, ánh mắt những người quỳ dưới đất đều sợ hãi, đều hoang mang ngoại trừ, đôi mắt của người bố vẫn nhìn nó khó hiểu, muốn nó giải thích. Đôi mắt nó dao động nhẹ rồi cho người tha ông ta. Dấu sao, ông ta cũng là người mà mẹ nó yêu nhất, nó không muốn bà đau khổ.

Sau khi tha bố của nó ra thì nó ngồi vào ghế, lạnh nhạt nói:

- Tôi ghét nhất là loại chó ăn cháo đá bát như các người. Uống công mẹ tôi tin tưởng các người, cho các người cơ hội được sống. Vậy mà các người lại dám phản bội mẹ tôi? Tôi cho các người một cơ hội, cơ hội duy nhất thôi. Tôi đếm tới mười, ai nói ra mẹ tôi ở đâu thì tôi sẽ tha cho một mạng sống. Ngược lại, các người không ai nói thì liền chết, kéo theo cả dòng họ các người nữa. Tôi sẽ cho các người nếm thử trò vui trong đoạn phim vừa rồi. Thế nào? Bắt đầu nào.

-...

Cả phòng im lặng không nói lời nào. Đây đích thực là ác quỷ. Nó bắt đầu đếm..

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Mãi Hận Anh! Người Tôi Yêu A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.